וחרזיה סילוא בביצים ונפק מיניה כחום

דמוגלא ואוליד הא שלח שמואל לקמיה

דרב ואמר ליה צא וחזר על בניו מאין הם

אמר רב יהודה אמר שמואל יפצוע רכא

בידי שמים כשר אמר רבא היינו דקרינן פצוע

ולא קרינן יהפצוע במתניתא תנא נאמר

לא יבא פצוע ונאמר ²לא יבא ממזר מה

להלן בידי אדם אף כאן בידי אדם אמר רבא

פצוע בכולן דך בכולן כרות בכולן פצוע

בכולן יבין שנפצע הגיד בין שנפצעו ביצים

בין שנפצעו חומי ביצים דך בכולן בין שנידך

הגיד בין שנידכו ביצים בין שנידכו חומי

ביצים כרות [בכולן] בין שנכרת הגיד בין

שנכרתו ביצים בין שנכרתו חומי ביצים אמר

ליה ההוא מרבנן לרבא ממאי דהאי פצוע

דכא באותו מקום אימא מראשו אמר ליה

מדלא מנה ביה דורות ש"מ באותו מקום

ודלמא האי דלא מנה בו דורות דאיהו הוא

דאסור בריה ובר בריה כשר דומיא דכרות

שפכה מה כרות שפכה באותו מקום אף האי

נמי באותו מקום וכרות שפכה גופיה ממאי

דבאותו מקום הוא אימא משפתיה שפכה

כתיב במקום ששופך ואימא מחוטמו מי

כתיב בשפוך כרות שפכה כתיב מי שעל

ידי כריתה שופך שלא על ידי כריתה אינו

שופך אלא מקלח לאפוקי האי דאידי ואידי

שופך הוא במתניתא תנא נאמר לא יבא

פצוע דכא ונאמר לא יבא ממזר מה להלן

באותו מקום אף כאן באותו מקום ניקב

למטה מעטרה שכנגדו למעלה מעטרה

סבר רבי חייא בר אבא לאכשורי א"ל רבי

אםי הכי אמר ריב"ל געמרה כל שהיא

מעכבת: ואם נשתייר מעמרה כו': יתיב

רבינא וְקמיבעיא ליה מלא החום שאמרו יעל

פני כולה או על פני רובה אמר ליה ירבא

תוספאה לרבינא מלא החוט על פני [א] רובה

וכלפי רישא א"ר הוגא הכקולמום כשרה

זרע ממעי אשה ומוליאו ואין נקלט. ברוא דחביתא שאין שיפוע ראשו נוגע בדופני החבית שבפנים: ואפילו נכרה נמי. כל הגיד דהא תנן אם נשתייר מעטרה מלא החוט כשר אע"פ שנחתך כל שמעטרה ולמטה: לשבושי למרימר. לידע אם מחודד הוא להשיב על שאלתו: ההוא עובדא. דהוה כמרוב: שפייה. חתך הבשר מכל לד ונטל דופני מרוב ועשאו כקולמוס ואכשריה כרב הונא: גובחא. קנה. נקב שראוי להוליא בו זרע נסתם והיה מוליא קרי דרך מי רגלים דתניא בבכורות (דף מד:) שני נקבים יש באדם אחד מוליא שחן ואחד מוליא שכבת זרע וביניהן כקליפת השום: **קטנים**. מי רגלים: **לאכשורי.** שהרי אין כאן לא פלוע ולא דך ולא כרות:

ממולאי

כמרזב פסולה האי שליט בה אוירא והאי לא שליט בה אוירא ורב

חסרא אמר כמרוב כשרה כקולמוס פסולה האי גריד והאי לא גריד אמר

רבא כוותיה דרב הונא מסתברא האי לא שלים בה אוירא והאי שלים בה

אוירא אי משום גרידותא מידי דהוה אברזא דחביתא אמר ליה רבינא למרימר

הכי אמר מר זומרא משמיה דרב פפא הלכתא בין כקולמום בין כמרזב כשרה

מיהו מיבעיא ליה למטה מעטרה או למעלה פשיטא דלמעלה מעטרה דאי

ם"ד לממה מעמרה אפילו נכרת הגיד נמי ורבינא לשבושי למרימר הוא דבעי

ההוא עובדא דהוה במתא מחסיא שפייה מר בר רב אשי כקולמום ואכשריה

ההוא עובדא דהוה בפומבדיתא איסתתים גובתא דשכבת זרע ואפיק במקום

קשנים סבר רב ביבי בר אביי לאכשורי אמר רב פפי משום 🕫 דאתו

שמים אבל פלוט כמו פרוט שמיים מכני פלעה להרן כדכתיב כי פרעה אהרן והוא דבר שנעשה בידי אדם ערוך ערך פלע בשם רבינו מנואל], ב) גי׳ יעב״ץ רבה, ג) [דברים כג], ד) [לעיל ע.ן, ה) במ"ם אין זה,

תורה אור השלם ו. לא יבא פצוע דכא וכרות שפכה בקהל

2. לא יבא ממזר בקהל יי גם דור עשירי לא יְבֹא לוֹ בַּקְתַּל יִיְי דברים כג ג לוֹ בַּקְתַּל יִיִּי

הגהות הב"ח כרות שפכה כתיב ופיו: תא"מ. ונ"ב בס"א אינו ושום תלמיד הגיהו לפרש

הנהות הנר"א

ואמר רבינו מם דיש לחלק בין ניטלה הבילה לפליעה דכשניטלה לגמרי מחרוזה סילוא בבילים. נקבו קוך בביליו. לשון מחרוזות של דגים או וצייל פניע פיי פניע פיי (ב"מ דף כא.): ונפק מיניה. שכבת זרע: כחוט דמוגלא. כמין ליחה ואפי׳ הכי אוליד בתר הכי: מאין הם. זנתה אשתו: בידי דוקא שניהן אבל נכרת אחת מן הבינים כשר ואף אם תמלי לומר שמים. ע"י רעמים וברד או ממעי אמו: אי הוה כתיב הפלוע הוי

משמע הפלוע מעיקרו כגון ממעי אמו: בכולו. בילים וגיד וחוטי בינים שהבינים תלוין בהן בתוך הכים: מדלא מנה ביה דורות שמע מינה. מדלא כתיבא ביה עד דור שלישי או עשירי כמו שנאמר בממזר ועמוני ומואבי ומלרים ש"מ משום דלאו בר אולודי הוא: אימא משפחיה. ששופכים רוק: **כרות שפכה** (כ). ופיו אינו שופך אלא זורק למרחוק: מי כתיב כרות בשפוך. ממקום הרגיל לשפוך קודם לכן: שופך. הרגיל לשפון קוים בן. טומת: אידי ואידי. קודם כריתה (h) גם' משום דאתיתו בותר: יותד ואווה מעטרה, ממולא: (ב) רש"י ד"ה בסוף הגיד כלפי קרקע והולך הנקב באלכסון ויולא כנגדו למעלה מן העטרה כלפי הגוף: לא**כשורי.** הואיל ואין שני ראשי הנקב למעלה מעטרה דכל למטה מעטרה בשר בעלמא הוא כדקתני מתניתין" אם נשתייר מן העטרה מלא החוט כשר. עטרה שורה גבוה המתקפת סביבות הגיד: [א] גם' רוכה. נייב גי'
כל שהוא. כיון שהנקב עובר דרך הלחש כולה. (ועמ"ש על פני כל העטרה אפי׳ נקב כל שהוא מעכבת תולדתו ופסול: ואם נשתייר מעטרה כו'. מתני' היא (לעיל דף ע.) ואכריתה קאי (ג) הי (פירש אכרות שפכה ולא אפצוע דכא): וכלפי ראשה. ללד גופו נשתייר מלא השער על פני רוב הקיפה אבל אם נחתכה כלפי הגוף ונשתייר מלח החוט מן העטרה על פני היקף כל הגיד בלדה כלפי קרקע פסול: כקולמום. כחיתוך קולמום שמחתכין את חודו באלכסון לכתוב בה: כמרוב. שנחקק כסילון ויש לו דפנות מב׳ לדדים והחקק באמלע כמין לנור: כמרוב שליט בה אוירא. הרוח נכנס לתוך הדפנות ומתקרר הגיד לתוכו ואין הזרע מתבשל: **כקולמוס** לא שליט אוירא. בתוך הגיד ומתבשל הזרע בחימום כהלכתו: האי גריד. כמרוב גריד שכבת זרע מן הגוף בשעת תשמיש ומזריע שהרי לא נחסר הגיד מעוביו ונוגע בלידי הרחם ומתחמם ומוליא ויורה כחץ: והאי לא גריד. כקולמוס ע"י שנחסר עוביו ואינו נוגע בכותלי הרחם אין מתחמם כל כך ואין נמשך מתוך הגוף בקילוח אלא שותת: מידי דהוה אברוא דחביתה. שקלר ודק מלפניו ואינו נוגע בכותלי נהב החבית בפניו וכשהוא תוחבו ובא עד עביו נוגע כך אע"ג שאין ראש הגיד נוגע מפניו מתחמם הוא מחמת נגיעת אחוריו.

אית דאמרי כקולמוס גריד שכבת

מוליד מידי דהוה אניטול הטחול (חולין דף נה.) דכשרה וניקב בסומכיה טריפה והא דאמר לקמן בין שנכרתו בינים בין חוטי בינים היינו

> הלכתא כוותיה כיון ששמע מפי חכמים בכרם ביבנה דהוה סמכא כדאמר בהחולך (לעיל מב:) ממתני' דכרמא הדר ביה ובירושלמי נמי משמע דהלכה דכשר אבל משמע דאין מוליד דא"ר זירא שמעתי שהלכה כרבי ישמעאל ואמר נמי שמואל התם אם יבא לפני בעל ביצה אחת אני מכשירו א"ר יודן בר חנינא ובלבד שלימין אר"י שיש לפרש בתרי גווני כלומר דוקה שנטלה החחת והחחת שלימה כשר אבל נפצעה אפילו אחת גרע טפי כדפי׳ אבל יותר נראה לר"י לפרש שהם שתי תיבות ובלבד בשל ימין וחומרא גדולה וטוב להזהיר לרופאים לחתוך של שמאל אם אפשר ומסיים דעובדא הוה קמיה דרבי אמי א"ל אין כרתי את שריי ליה אלא הוי ידעה דלא מוליד משמע דלכולהו הלכה כרבי ישמעאל דמכשר ומשמע התם מתון המסקנה דחיירי בידי הדם: ניקב למטה מן העטרה שכנגדו לכעלה מן העטרה. ואר״י דעל גב גיד העטרה מארכת ובתחתונו של גיד הולכת ומתקלרת לראש הגויה וקאמר ניקב למטה מן העטרה בעליונו של גיד והנקב מפולש והוי בתחתונו של גיד למעלה מן העטרה לפי שמתקלרת שם וקאמר סבר רבי חייא לאכשורי כיון דמצד אחד דהיינו בעליונו הוי למטה מעטרה ומסיק דעטרה כל שהוא מעכבת ופסול כיון שמלד אחד הוא למעלה מן העטרה ונראה דנקב מפולש בעינן דאין לומר אפילו לא ניקב אלא עד חלל הגיד ואפילו למטה מעטרה פסול כיון שאם היה נהב מעבר אל עבר היה בלד אחד למעלה מעטרה דהא מכשרינן בסמוך כקולמוס וכמרזב וכיון דאפי׳

דר' ישמעאל לפלוגי אמנא קמא אתי נחתך לגמרי כשר כל שכן ניקב: ממולחי

םו א מיי׳ פט״ז מהל׳ איסורי ביאה הלכה ט מתג לאוין קי טוש"ע אה"ע סימן ה סעיף י: סו ב מיי שם הלכה ג טוש"ע שם סעיף ב: סוד ג מיי שם הלכה ה טוש"ע שם סעיף ה: סמ ד מיי׳ שם הלכה ד :טוש"ע שם סעיף ב

תום' חד מקמאי נקב (למעלה) [למטה] מעטרה שכנגדו למעלה מעטרה סבר ר' חייא לאכשורי. א"ל ר' אבא כל שהוא מעכבת: הא דתנן אם נשתייר מעטרה כשרן אמר עלה בגמ׳ יתיב רבינא וקא מבעיא ליה כולה או ע"פ רובה. א"ל רבה תוספאה מלא החוט ע"פ רובה וכלפי ראשה אמר מר זוטרא משמיה דרבינא הלכתא ביו מיהא קא מיבעיא ליה . למטה מעטרה או למעלה מעטרה פשיטא דלמעלה מעטרה דאי למטה מעטרה אפילו נכרת. ההוא דאסתתם גובתא דשכבת זרע ואפיק במקום קטנים סבר רב ביבי בר אביי לאכשורי אמר רב פפי